

VĚTRNÍK

Vydává Měst NV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

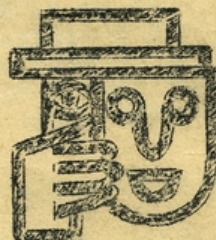
Kam

Festival zájmové umělecké činnosti
NA POČEST 35.VÝROČÍ VÍTĚZNÉHO ÚNORA
A VŘÁMCI ROKU ČESKÉHO DIVADLA :

Jsem Krakonoš - duch zdejších hor
a dostal jsem úkol veliký :
Srdečně uvítat Vás za soubor,
za hostitele naší přehlídky.

Náš dům pro hosta milé
otvírá bránu dokořán,
ať trávíte tu hezké chvíle
a je Vám úspěch přán.

Pobuďte u nás, žádný spěch,
kraj pohostinný vítá Vás,
já znovu přeji jménem všech
to divadelní : "Zlomte vaz!"

PROGRAM XIV.NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
VESNICKÝCH A ZEMĚDĚLSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ :

Vysoké nad Jizerou 1.- 8. 10.1983

1. 10. 16,00 a 19,30	DS K.Högra SZK Mor.skláren Květná	G.Preissová JEJÍ PASTORKYŇA
2. 10. 16,00 a 19,30	DS ZZK Bystřice u Benešova	J.Zeyer RADÚZ A MAHULENA
3. 10. 16,00 a 19,30	DS Jaroslav KSS Luže	J.Šotola MOŽNÁ JE NA STŘEŠE KŮŇ
4. 10. 16,00 a 19,30	DS M.Honsy ZK ROH Mor.skláren Karolinka	Jar. Hašek JOSEF ŠVEJK aneb VELIKÁ DOBA SI ŽÁDÁ

5.10. 16,00 a 19,30	DS MĚKS Radnice	R. Lošťák DŮM, KDE NESNĚŽÍ
6.10. 16,00 a 19,30	DS OB Strážkovice	J. Šotola MOŽNÁ JE NA STĚŠE KŮN
7.10. 16,00 a 19,30	DS OB Maštov	K. Saja BÝK KLEMENS
8.10. 18,00 a 16,00	DS Vojan SZK Libice n. Cidl.	M. Plešák JAK ROZESMÁT PRINCEZNU

DENĚ OD 2.DO 8.ŘÍJNA OD 9.HODIN SEMINÁŘE V DIVADLE KRAKONOŠ.

Vítání souborů před divadlem Krakonoš 1.října ve 13 a 14,30 hodin,
2. - 7.října v 15,00hodin.

Vážení čtenáři,

tentokrát má Větrník trochu jinou náplň - je to zábavná příloha k č.5 a 6 a je celý věnován Národní přehlídce vesnických a zemědělských divadelních souborů. Myslíme hlavně na ty naše přátele, kteří se tohoto slavného týdne nemohou zúčastnit a předkládáme jim vzpomínky, zážitky a dojmy přímých účastníků - jak hostů, tak i domácích. Piší tak, jak jim vztah k celé akci vede ruku, upřímně a s láskou - vlastnostmi, které specifikují celou přehlídku a pro které nalézají Vysoké stále více přátel.

..... nejprve vzpomínky našeho předsedy:

Psát paměti není lehká věc, už jen proto, že něco člověk prožil, něco pamatuje a že jeho život už přesáhl nejméně polovinu. Představovat se nebudu; anonymem také nezůstanu.

Píše se rok 1971 a na naše pracoviště přichází zpráva, že prý se bude u nás ve Vysokém nad Jizerou v divadle Krakonoš konat Národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů, že prý se k nám sjedou ochotníci z celých Čech a Moravy a že prý bude nutné zajistit klid a pořádek ve dne i v noci. Celý týden v průběhu přehlídky přibýlo služeb, ale to mi jak nevadilo, protože jsem poznával, kdo vlastně do Vysokého přijíždí. Pořádek nebylo třeba dělat. Všichni ochotníci i návštěvníci se chovali ukázněně. První vysocká přehlídka dopadla velmi dobře a tak jsem se začal těšit na další a to jsem ještě netušil, že mezi těmito návštěvníky Vysokého najdu opravdové přátele. Každým rokem jsem se těšil na další přehlídku až v roce 1974 byl můj kontakt částečně přerušen - přešel jsem na pracoviště do Semil a přehlídky jsem se zúčastňoval pouze jako divák. Významným rokem pro mne je rok 1977, kdy jsem byl jmenován do přípravného výboru za Sbor pro občanské záležitosti. V obřadní síni jsme s předsedou MĚNV vítali soubory, večer s Ládou Lhotou a Helenou Jandovou organizovali patronátní večery na Větrové a tak se mi přehlídka stala pevným a blízkým pojmem. Příští rok jsem byl opět jmenován do PV. Nečekal jsem, že ještě v přípravě deváté přehlídky budu zvolen do funkce tajemníka PV po smutném odchodu Heleny Jandové. Najednou jsem měl z přehlídky veliký strach, zda všechno zvládnou tak, jako moje předchůdkyně. Byla tu však velká pomoc předsedy PV Vendy Kučery, nežistná pomoc členů PV a hlavně všech pracovníků NV.

Devátá přehlídka proběhla v pořádku až na jeden moment. Bylo úterý. Zavolał si mě na MěNV tajemník ONV s. Vlček, kde mně sdělil, že v pátek mám podat vyjádření, zda přijímám funkci předsedy MěNV ve Vysokém n. J. Kdo žije v přehlídce, asi mně pochopí, že v této době má člověk plnou hlavu starostí, a nemůže se hned soustředit na tak vážný krok v životě. Měl jsem na rozmyšlenou několik málo hodin. Šel jsem nejdřív pro radu k svému otci, uvažovali jsme v rodině, svěřil jsem se i svým přátelům, jako je Láda Lhota, ale nikdo mi neřekl - neber to. Moje rozhodnutí bylo kladné. K funkci předsedy MěNV připadla další předseda přípravného výboru NP. To se již začala připravovat přehlídka desátá, jubilejní a členové PV tuto okolnost neustále zdůrazňovali. Rostla ve mně obava, jak tato desátá, tím významnější přehlídka dopadne. Zkušenosti téměř žádná a jak se říká - šlo se do toho rovnýma nohama. Členové PV na schůzích neustále připomínali a vymýšleli různá zlepšení a změny a já si přál, aby bylo již po přehlídce ve které by vše proběhlo bez problémů a ku spokojenosti všech ochotníků i diváků. Pracuje-li však kolektiv lidí zapálený pro určitou věc, dílo se daří a tak se vydařila i tato jubilejní a moje první přehlídka, za kterou jsem měl velikou zodpovědnost. Proběhly další ročníky a letos je to moje pátá přehlídka, kterou pomáhám připravovat a věřím, že s takovým kolektivem, jakým je letošní Organizační štáb, zajistíme i další přehlídky tak, jako tu desátou a moji prvou.

Jiří Pičman, předseda MěNV a OŠ NP.

..... vzpomíná a píše "táta ochotníků"-
Láda Lhota:

Vážení přátelé,

konečně mi vyšla volná chvíle, ve které se vrácím k Vaší žádosti o humorné historky při NP ve Vysokém n. J. Z. A tak po zamýšlení Vám chci sdělit alespoň tři, které se dotýkaly i mé osoby.

Tož prvá - "Ukradené sele" - se přihodila v první polovině přehlídek ve Vysokém, bezpečně vím, že to bylo v tom roce, kdy v malém sále Krakonoše byl pohostinský a občerstvující podnik "U tří loupežníků" - /loupežníků bylo pět a bylo to v roce 1972 pozn. red. / - a na Větrově byl ještě populární vrchní Láda Hladík. V tomto roce tu hrál soubor Bystré u Poličky a měl za patronu JZD Košťálov. A jak bylo tenkrát zvykem, i při večerní besedě na Větrově po představení překvapili patronu soubor nečekanými dary. DS Bystré dostal tenkrát krásné, do zlatova vypečené, vyparáděné a nazzdobené, včetně citronu a tlamě, na prkénku si hovicí sele. Všem se nám hned sbíhaly sliny a pohotoví vrchní Láda Hladík ihned tu byl s mohutným kuchyňským nožem - zabijákem, ochoten sele rozporcovat. Po zcela vážném prohlášení vedoucího souboru a režiséra O. U., že si sele odvezou domů, se všichni přihlížející vrátili s kyselými a protáhlými obličejemi od sele ke svým stolům. A tu v mé mysli uzrál plán: "To sele se musí ztratit". Domluva mezi technikou Krakonoše a ochotníky zde přítomnými byla okamžitá a já jsem dostal za úkol pobídnout všechny Bysteráky k tanci a tak jsem dělal zeď. Podařilo se a osamocené sele putovalo oknem ven do náruče tam čekajících spolupachatelů. Po zdalším únosu jsme si opět usedli ke stolům a všichni sledovali na parketě tančící Bysteráky a hlavně potom tem údiv, když se vraceli ke stolu a sele bylo pryč. Z počátku to nebrali vážně v domnění, že se sele opět objeví, ale když se tak nestalo ani do pozdních hodin ranních, byli z toho opravdově smutni. Přál bych Vám však vidět to překvapení a ty radostné úsměvy, když při pří-

chodu na seminář druhý den ráno leželo sele v zajetí loupežníků na jevišti loutkového divadla a jen tito tři loupežníci byli obviněni z únosu patronátního selete. Soudní řízení tak skončilo radostným smírem.

Pozn. red: Tuto událost vzaly na zřetel též Bobkové listy/něco jako časopis techniků divadla vysockého/a komentovaly:

"Včera večer se skonečnou platností vyřešil případ "darované" a "ukradené" prase. Jednání byl přítomen člen gangu a hlavní svědek. Byl vzat v úvahu posudek odborníků, podle kterého nemohl být nasazen služební pes, protože prase by lehlo popelem. Členi sboru se dohodli, že nešlo o scázení, ale chránění před ukradením. Celková škoda: jeden zamaštěný kabát /členka souboru věnovala citron a krapet petržele na nápravu toho, co bylo poškozeno při transportu/.

Druhou takovou zajímavou příhodou byla slavnostní promenáda na trakaři v sále při sejkoráku. Debatili jsme tenkrát nahoře v mém sále v početném kroužku ochotníků, zatím co se dole v sále vyhrávalo a tancovalo, o všem možném i o tom, jak se těžko shánějí rekvizity do starých klasických her. No a přišla i řeč na trakař do Lucerny a já jsem tvrdil, že dnes už i na nesnicích se trakař těžko sežene, stejně jako jiné věci, které tu vykoupili a vybrakovali sběratelé starožitností. A tu se ozval hlas stálého návštěvníka Mirka F., že prý mi sežene trakařů kolik budu chtít a třeba hned. Slovo dalo slovo a došlo k sázce. Mirek prohlásil, že do deseti minut přiveze trakař, ale já že musím na tom trakaři absolvovat jízdu na sále při sejkoráku. Domníval jsem se, že mám vyhráno, protože už tenkrát bylo o Mirkovi známo, že je absolutem "zvláštní" školy a že má na to dokonce glejt, navíc není ve Vysokém domorodcem, tak kde by teď v noci ve Vysokém trakař sehnal. K mému překvapení skutečně Mirek do deseti minut přijel s trakařem a já jsem nastoupil triumfální jízdu ve velkém sále při sejkoráku na trakaři, parádně vyzdobeném a dровázeném početným průvodem ochotníků s dr. Koktou v čele za mohutného znění fanfár. No, prohrál jsem, stálo mě to společně vypitou "flašku", ale dodnes nevím kdo tomu Mirkovi t trakaři dopomohl - asi opět nějaký Vysočák.

Třetím takovým mým nevšedním dobrodružstvím byl šokující zážitek na Větrově. Vedle vítání souborů před Krakonošem mám na staroeti i patronátní večery na Větrově. A z této funkce mi vyplívají četné povinnosti jako je každodenní bdění do pozdních hodin nočních, či spíše ranních. Z toho důvodu mám sebou i cestovního budíka, ne pro sebe, ale abych posloužil jiným, kteří chodí spát včas. - A tu jednoho večera tak kolem půlnoci na mne stále naléhali tehdejší účastníci večera Mirek Hraběte z Poděbrad a Jiří Strnad z KKS, abych jim půjčil budík, že ráno brzy odjíždějí. Po chvíli, jak jsem měl chvilku volnou jsem se tedy vydal do svého pokoje č. 15, nic netuše otevřu a ... , na mé posteli leží elegantní dáma v neglizé, nožku rafinovaně do určité výšky odkrytou, na nočním stolku jemné dámské prádlo a na podlaze dámské botičky. To vše osvětlovala lampička na nočním stolku. Domníval jsem se, že jsem snad v jiném pokoji, ale jak jsem se otočil, vrátil se do pokoje celý zástup známých a přátel a hned jaký že jsem potutelník a záletník, že se nestydím lákat do postele i panny. - Ona to skutečně byla panna figurina, kterou sem dopravili technici z divadla, opatřili krásnou parukou a moji přátelé patřičně přístrojili. A tak jsem v té noci spal s opravdovou pannou.

K vysockému divadelnímu týdnu patří i dvojice bohatýrů, bez kterých by "to nebylo vono". Tak tedy:

"Zdraví Vás parta malička - Cink a Pšenička". Mluvil jsem s Pepíkem a tento Váš nápad jsme skutečně brali; poněvadž nezadržitelně stárnem a umírají ti, kdož celou historii od počátku znali, - jen vzpomeneme Jiřího Beneše, pana Dopitu, Heleňu Jandovu a j. Ten, kdo je pro ochotnické divadlo nežistně zapálen a poznal Vysoké, rád se tam vrací a nelituje své dovolené na celou přehlídku - někdy i delší, často odjíždím se zpožděním/.

Sepsat všechny zážitky pokud možno za sebou, nebude nijak lehké. Doufám, že si něco vyberete; nejsem spisovatel a budu vzpomínat tak, jako bych vyprávěl ve Vaší hospůdce v Krakonoši, která má každý rok jiný název /pamatuju všechny! / a právě tam se poznávají dobří, někdy i nedobří lidé - víc je těch dobrých.

Přehlídka I. ve Vysokém a druhá v pořadí, byla pokračováním Národní přehlídky v Žebráku 1970 a tam na návrh ÚV SČDO dostali venkovští ochotníci možnost změřit a ukázat své umění. Zde poznal náš soubor řadu ochotníků, se kterými by se nikdy nesetkal. Už zde, v Žebráku se uvažovalo o druhé přehlídce a než se rok s rokem sešel, přišel Jiří Beneš, přesvědčil nás a jeli jsme s Pepou do Vysokého. Dorazili jsme již v pátek, dostali ubytování v hotelu Morava a vyrazili obhlížet krásy Vysokého. Objevíli jsme restauraci u Bartoníčků a pátrali, kde je to divadlo, což se nám podařilo. Přehlídka ještě nezačala, ale my už jsme si s Vysočáky báječně rozuměli. V sobotu, po příjezdu Jiřího Beneše jsme mu líčili náš vstup - oddechl si, pochválil nás a řekl: - "hlavně, že jste mi tu neudělali ostudu." Záhy jsme se stali populární dvojicí, protože ve středu přišla do informačního střediska dobrá to žena - paní Josífková - celá ustaraná a hlásila: "V pátek se u nás ubytovali dva pánové a já jsem je ještě neviděla, nemají vybaleno a postele jsou netknuté." Ale jak jsme mohli spát? Celé noci se soutěžilo o žlutý trikot nejméně odespaných hodín a udělat druhé místo za Láďou Hladíkem, vrchním na Větrově, to je úspěch. Dělali jsme neplacené instruktory při ranních rozcvičkách - kdo byli tehdy ubytováni na Větrově nezapomenou na budíčky, pak honem snídane, holení, jiná košile a hurá na seminář. Našich příhod si všimla i redakce Větrníku a pak se na nás ukazovalo a říkalo: - "to jsou oni". - "Bál sejkorák" - co pak to asi bude a proč sejkorák a kde vezmou tolika ptáků pro tolik lidí? - Bálem končila přehlídka a sám velký vládce hor ve svém půlnočním projevu nezapomněl dodat: "Kde scházela zábava a břínek, to obstarali Pšenička a Cink. Proč medaili nedostali, když tak málo spali!"

Pokračování za rok; příhod bylo mnoho
a v roce 1984 bude zase o čem psát. Red.

Vsetín 19.12.1980

Milí přátelé z Vysokého - Evičko.

Děkuji za dopis a žehnám komukoliv za šťastný nápad podobnou věc realizovat. Na druhé straně si ani neumíš představit, co dá práce si vzpomenout na sebemenší drobnost, historku, / a bylo jich tisíce /, která by se dala publikovat bez cenzury. Když jsme spolu s některými členy tak o tom přemýšleli, rozhodl jsem se, že napíši, než se ostatní rozkývají, sám za sebe

Já, kromě překrásných vzpomínek na celou přehlídku, Větrov, kamarády z Vašeho souboru a vůbec všechny vysocké, mám i několik /nebo vlastně jeden, ale stále se opakující a o to pevněji zafixovaný zážitek/, který pro mne tolik příjemný nebyl. Od první návštěvy u Vás v roce 1972 jsem vždy /asi vlivem sugesce a trémy/ něčím "trpěl". Začal jsem zubama. Pan doktor Prokop ochotně a s optimismem jemu vlastním zub v pozdních hodinách večerních spravil a nakonec i během přehlídky, při denních návštěvách, vyléčil. Dodnes jsme velikými přáteli. No a pak to bylo každý rok něco: hlasivky, angína, vyvrácený kotník, žlučník atd. Letos samozřejmě, jak taky jinak, zase něco jiného a sice žaludeční potíže. Kamarád, spoluherec /Vávra/, jinak vášnivý běžec dlouhých tratí a maratonů, když před obědem sledoval mé trápení, mi dal dva prášky, které mají "stop procentní účinek". Jak se blížila hodina vystoupení a tréma narůstala, neodolal jsem, prášky požil a poprosil o další dva. Jaké štěstí - Čapková "Válka s mloky" byla režijně pojata velmi moderně a že se rychle střídaly scénické obrazy. Když jsem se po šesté vracel z místnosti "pro herce", ve tváři výraz dvanáctého mučedníka a v útrobách větrno až bouřливо, vrazil do svého dobřého kolegy a zachránce řkouc: "Vole, co jsi mi to dal, vždyť já nestíhám výslapy". A on na to s tváří anděla odvětil: "No jo, brácho, my to bereme tři hodiny před závodem, abychom měli lehký spodek".

Dalo by se vzpomenout všeláco, ale jak jsem již předeslal, tady raději opatrně /zvláště v souvislosti s Toníkovými zážitky/ - každý co si troufne za sebe. Rovněž by stálo za úvahu popsat naše synovství /adopce Láda Lhota/ a další...

Nesmazatelným a jediným zážitkem, který by měl být v kronice vysázen zlatým písmem, je však prožitek ze setkání s Vámi, vysockými. Slova by zda zněla příliš frázovitě a proto za všechny od nás - díky.

Křenek Libor.

" Blondatá holka " .

"Něco napiš o přehlídce", řekla mi babička a já tedy zkouším její přání a svůj slib plnit. Za ta léta, která už i já pamatuji jako přehlídková, se leďacos přihodí smutného i veselého. Čas překryje smutek a ve vzpomínkách zůstane jen to pěkné. Já nejraději vzpomínám na dobu, kdy jsem začínala od "píky" v divácké šatně, kdy mi vše připadalo neuvěřitelné a překrásné jako ve snu, kdy jsem s bázní naslouchala učeným konzultacím v divadelních kuloárech a jen opatrně pronikala do složitého přehlídkového dění. Z šatny jsem po několika ročnících vystoupila až před oponu a byla pověřena funkcí pečovatelky o soubory.

Navázaná přátelství byla jako zasazený strom - zmohutněla a rozkošatěla. Roky se překlenuly a já zase plná dychtivosti jela ze školy v Chrudimi do Vysokého, kde jsem měla převzít péči o "svůj" soubor z Karolinky. Abych tam byla co nejdříve, odvažila jsem se s kamarádkou jet domů stopem. Cesta probíhala rychle a na posledním úseku z Lomnice do Semil jsem ve Stružinci začala z auta vystupovat za jízdy za nesrozumitelného vysvětlování. Proč? Stál tam totiž uprostřed zatáčky autobus a v něm soubor z Karolinky. Proč právě tady jsem nevěděla a ani pozornost tomu nevěnovala. Vyběhla jsem z auta bez poděkování a u autobusu se nadšeně přivítala s Honzou Orságem, celá šťastná nasedla a tradá na přehlídku. V autobuse

V autobuse vládla cestovní únava, a tak jsme se rozpovídali až ve Vysokém. Přišel na řadu i důvod zastavení ve Stružinci. "Propánajána", vyletělo z Honzy Orsága, - "vždyť já tam nechal ženu; má jít ke známým, ale neví kde bydlí, ani jak se jmenují." - Rodinný malér hlavního protagonisty karolinských vyrostl jak mrak před bouřkou do neuvěřitelných rozměrů. - Kdo z Vás kdy něco činil v divadle ví, že pro klid v divadle se musí vytvářet i klid v rodině. I Honza Orság chtěl své paní nabídnout pěkný výlet na usmířenou za jeho nepočítatelné hodiny obětované divadlu a teď ji nechá k vůli "blondaté holce" na silnici, samotnou, s kufrům. Telefon z Vysokého našťastí fungoval a časem se dopátralo místo pobytu paní Orsákové. Ani jsem se nepokoušela vžít do jejích pocitů. Byly prý strašné a já v nich rozhodně nehrála kladnou roli. Byla jsem zatracena i s Honzou a nutnost setkání s paní Orsákovou ve mně vyvolávala pocit blízký mdlobám. Leč čas vše překryl a - celil. A naše setkání po několika letech v Karolince bylo - čné, jen s mírnými rozpaky s mé strany.

Pochopit tuto příhodu může plně jen ten, kdo sám ochutnal přehlídkovou atmosféru plnými doušky a kdo věří, že pravé přátelství nerozdělí roky ani dálky. Dnes vedou nitky takovýchto pevných svazků z Vysokého do celé republiky a připomínají čistý pramen naší horské vody.

A tak jsem o přehlídce něco napsala.

Svatava Hejralová.

.....tak jsme si zavzpomínali a na závěr dáváme slova členům DS OB Krakonoš Vysoké n. Jiz, která pronesli v závěru X. NP VZDS r. 1979:

Svatka: Přání své jste projeвили, máte rádi změnu, tak jsme pro Vás připravili tuto noční scénu. Zvolit téma snadné bylo, všichni chcete jasno mít, jak to přehlídkové dílo dovedeme zajistit a že ze svých vystoupení neděláme vědu zastupují bez prodlení dnes i náповědu.

Krakonoš:

Sehnať jsem teď dohromady krakonošskou chasu, vyslechněte hned a tady při tom hodokvasu, jak to všichni děláme, že přehlídku zdoláme.

Vítání - to já mám vždycky, vedu to tu účetnický vědět musím co stál bál, počítám - má dát, dal, potom úkol nemilý je likvidovat sekýry.

Pecák Jar:

Jelikož vše předem víme, zásoby si navozíme: pivo, očka, kafe, džus, šunku, víno, masa kus, párky a pár flašek rumu pro zbystření na rozum, zeleninu, vařivo, vejce, pumpu na pivě, přistěhuju lednice, umejeme sklenice, v šenku nemůžu se hnout, pak to může propuknout.

Eva - vrchní:

Co dělám já, všichni víte, prý občas i zázraky, však jsem toho, co tu sníte, roznosila metráky. Nohy bolí, to se ví, přec to stojí za to, vždyť ty stovky přátelství dražší jsou než zlato!

Pepík Hej.ml:

Naše parta mladíků je přes jevištní techniku; co kde chrastí, hraje, svítí, to je naše živobytí.

Mirek Morávek:

Máme barvu, prkna, metr, drátů třeba kilometr,
horizonty podle přání, zkrátka vše je u nás k mání.

Honza Vaverků:

Štafle, lajsny, hřebíky, reflektory veliký
stěhujem a hlídáme, oddechu tu nemáme
a když v noci vládne klid, jdeme se svými veselit.

Pepík Hejst:

Já Vám topím, jistě prima, aby Vám nebyla zima,
na klarinet vesele denně hraju v kapele,
a pak taky, což je trefa, dělám u techniky šéfa;
času když mi vybývá, tak pomáhám u piva,
když je fofr, o tom vím, v šatně hbitě zaskočím
a za posledním divákem zametu sál smetákem.

Honza Hejrák:

Když je táta králem přes hadry a drát,
já jsem principálem našich pimprlat.
Postarat se taky musím vo paraple, vo kabát,
co já u přehlídek zkusím...-Před Krakonošem chodím hrát.
Kaškej klobouk v naší šatně abych furt měl na merku,
dyž kapela hraje špatně, mám to taky na kerku.

Marie :

Vařím, pečů, sem tam skáču, někdy víc než milo,
občas křičím, nezapláču, zhubnu o pět kilo.
Ve dne v noci jen se kutí, já už jiná nebudu,
když nahoře není k hnutí, stěhuju se na půdu.
Hejno nakrmím v tu ránu, moc ráda se zasměju,
po tom po všem ve tři k ránu celej barák vomeju.

Bětuška:

Nejsem řečná, je to znát, skromnost ženu ozdobí,
já se snažím rychle dát do pořádku nádobí.

Jožka:

Já už mezi ochotníky taky dlouho patřím,
starám se o Větrníky a s hosty se bratřím.

Pepa Kučerů:

Od rána až do noci, každou hodinou,
zříte mě tu poskakovat s celou rodinou.
Nepřiložit ruku k dílu, toho já jsem dalek,
že už někdy nemám sílu, usnul jsem jak špalek.
Jako špalek jsem též pad v půlce představení,
příčinou tu budou snad noční posezení.

Eva Kučerová:

Za nejmladší generaci chci se taky zúčastnit,
nejsme tady pro legraci, musíme se k práci mít.
Nosit židle pro nás není, to je práce pro kluky,
my spíš přes to uvádění a prodávat nanuky.

Česťa a Marcelka:

My se zatím učíme a trochu se bojíme, nevadí,
jsme ještě mladí, divadlo však máme rádi,
už i v nás Thalie milá koříněk svůj zapustila.

Slávka:

Vodit soubor k vítání to je naše povinnost,
splnit téměř všechna přání, ať je spokojen náš host.
Někdy to tak snadné není, dáváme všechn svůj čas-
pak je tklivé rozloučení, moře slibů: "Přijdem zas!"

Větrník - časopis MěstNV Vysoké nad Jizerou.
Zodpovědný redaktor ing J.Grafek.
Povoleno odb. kultury ONV Semily v r.1967.
Vychází 1 x za měsíc. Cena 1,- Kčs.